

ת"פ 60620/11/19 - מדינת ישראל ע"י שלוחת התביעות גליל נגד מג'די ספיה ע"י

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 60620-11-19 מדינת ישראל נ' ספיה
תיק חיצוני: 495182/2019

בפני כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מאשימה מדינת ישראל ע"י שלוחת התביעות גליל
נגד מג'די ספיה ע"י ב"כ עוה"ד חנא בולוס
נאשם
נימוקי גזר הדין
להלן נימוקי גזר הדין:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, בביצוע עבירת **פציעה כשהעבריין מזוין**- עבירה לפי סעיף 335(א)(3) לחוק העונשין, תשל"ז (להלן: "**חוק העונשין**") + סעיף 334 לחוק העונשין. כן הורשע הנאשם בעבירת **תקיפה סתם**- עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין ובעבירת **החזקת אגרופן או סכין שלא כדין**- עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן (סומן **במ/1**) בהן הודה הנאשם, בליל 14.11.19 בילה הנאשם עם חבריו בבית קפה בכפר יאסיף ולבקשתו הביא להם אחד העובדים במקום (להלן גם: "**יאזן**") נרגילה לעישון. בהמשך התיישב יאזן לצד הנאשם והחל לעשן מהנרגילה. אז פנה אליו הנאשם באמרו לו "תעוף מפה", דחפו וסטר בפניו. משהבחין בעל המקום (להלן גם: "המתלונן") ביאזן בוכה שאלו לפשר הדבר וזה השיבו כי הנאשם דחפו וסטר לו. אז פנה המתלונן לנאשם באמרו לו "קום שיגעת אותנו פה, זאת הפעם השלישית שאני מבקש ממך לא להגיע למקום הזה, יש הרבה מקומות חוץ מהמקום הזה, תבחר מקום אחר". הנאשם בתגובה עזב את בית הקפה אך שב בחלוף כ-20-40 דק' כשהוא צועק "אני אסגור לך את העסק". אז בעט בחוזקה בכיסא ורץ לעברו של המתלונן תוך שהחל לדחפו ולהכותו באמצעות ידיו. בתגובה ניסה המתלונן להרחיקו. הנאשם שלף סכין גדולה וחדה, אותה הסליק בבטנו ודקר את המתלונן בבטנו באמצעות סכין. כתוצאה מכך אובחן המתלונן עם פצע דקירה עמוק בבטנו והוא נדרש לטיפול בבית החולים תחת הרדמה מקומית.

3. במסגרת הסדר דיוני בין הצדדים, הורתי על עריכת תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, אשר על פי ההסדר לא יחייב את המאשימה בטיעוניה.

4. בעניינו של הנאשם נערכו שלושה תסקירים והוגשה הבהרה בנוסף:

בתסקירו הראשון מיום 1.6.21 עמד שירות המבחן על נטילת אחריות ועל הבעת חרטה של הנאשם בגין ביצוע העבירה, לצד מסוגלותו לגלות אמפתיה למתלוננים. לצד זאת עמד שירות המבחן על שילובו של הנאשם בקבוצה תחת צו פיקוח מעצר לתקופה קצרה, בשל מגפת הקורונה והתרשמות מנחי הקבוצה בדבר עמדתו הקורבנית שאינה לוקחת אחריות על התנהלותו. יחד עם זאת שירות המבחן התרשם כי הנאשם מבטא מוטיבציה ראשונית לטפל בעצמו וכי ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע עבורו. בסיכומו של דבר לאור התרשמותו של שירות המבחן בדבר העדר גורמי תמיכה לנאשם בהליך שיקומי משמעותי, לצד התרשמותו כי לא ניתן לשלול את הסיכון להתנהגות פורצת גבולות בעתיד, לא בא בהמלצה שיקומית בקהילה בעניינו של הנאשם כי אם במסגרת שב"ס.

לאור החלטת בית המשפט מיום 7.6.21 הוגשה הבהרת שירות המבחן מיום 4.7.21 על פיה, המלצת שירות המבחן נסמכת על הליך אבחון והערכת סיכון שנערכה לנאשם ולא רק על התרשמותו של שירות המבחן כי הנאשם נעדר גורמי תמיכה סביבתיים. שירות המבחן התרשם, כי ביטויי המוטיבציה של הנאשם הנם ראשוניים ונובעים מהשלכות ההליך הפלילי. יחד עם זאת נתבקשה דחיה לצורך בחינה נוספת לשילובו של הנאשם בטיפול, בהתאם להחלטת בית המשפט.

בתסקירו המשלים מיום 20.10.21, שנערך על פי החלטת בית המשפט מיום 7.6.21, צוין כי הנאשם הופנה לראיון התאמה לצורך שלובו בקבוצה טיפולית. במסגרת זו שב שירות המבחן על המוטיבציה אותה הביע הנאשם לשילובו בהליך הטיפול לצד הבעת תחושות בושה וחרטה על מעשיו. הומלץ על דחיית הדיון בעניינו לשלושה חודשים לצורך בחינת שיתוף הפעולה של הנאשם ויכולתו להיתרם מההליך הטיפולי.

בתסקירו המשלים האחרון מיום 28.12.21 צוין כי הנאשם זומן טלפונית שלוש פעמים בהם נקבע עבור הנאשם ראיון לקבוצה ואי הגעת הנאשם לכלל המועדים להם נקבע עבורו ראיון. צוין כי הנאשם לא יצר קשר ביוזמתו עם השירות. שירות המבחן שב על התרשמותו, כי מדובר בפער בין הצהרותיו של הנאשם באשר לרצונו ומחויבותו להשתלב בטיפול, לבין התנהלותו ובשלותו לעשות כן. לפיכך שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

5. הצדדים טענו לעונש בפניי. במעמד זה הוגשו בנוסף מטעם המאשימה טיעונים בכתב. מטעם הנאשם הוגש מסמך השלמה לטיעונים לעונש שעניינו זכותו של קרבן העבירה להישמע. במעמד זה הוגשו בנוסף מטעם ההגנה ראיות לעונש; שני הסכמי סולחה שנערכו בין הנאשם לנפגעי העבירה (נ/1). באשר לכך, העיד מר חטיב פאהד, ממלא מקום ראש המועצה כפר יאסיף, כמעורב בעריכת הסכמי הסולחה. בנוסף, הוגשו מסמכים רפואיים לגבי מצבם הרפואי של אביו ואמו של הנאשם (נ/2).

הערכים המוגנים

6. מעשי הנאשם פוגעים בערכים המוגנים בדבר זכותו של אדם להגנה על בטחונו, על שלומו ושלמות גופו, הגנה על כבודו וחירותו וזכותו לחיות ללא מורא ופחד. זכות זו מועצמת ומקבלת משנה תוקף שעה שמעשי האלימות מופנים כלפי אדם המצוי בעסקו הפרטי, שאז יש להבטיח את זכותו של אדם להתפרנס ללא מורא ופחד. לא אחת נכתב על חומרת מעשי האלימות הפושה בחברתנו ועל חובתו של בית המשפט לגנות ולגדוע התופעה על דרך החמרת הענישה.

7. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ 5641/09 מדינת ישראל נ. ברזינסקי (מיום 22.3.10), שם נקבע כי,

"אל מול אלימות מעוררת סלידה שכזו יש להגיב ביד קשה ביותר. תופעה נוראה זו אשר פשתה בארצנו כאש בשדה קוצים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמת חורמה באלימות המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית. במסגרת זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. "חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים" (ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' רייכמן ([פורסם בנבו], 7.2.2005)), שישקפו ערכים של תגמול והרתעה... "יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד"

8. באשר לתופעת הסכינאות נכתב בפרט ולמשל בע"פ 6910/09 הדרה נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9.5.10) בפסק דינו של כב' השופט הנדל:

"האלימות המתפשטת חושפת את החברה במערומיה מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העיתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך - הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח 'למען יראו וייראו'. תופעה זו של 'סכינאות' יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במילים אחרות 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סבלנות"

מתחם העונש ההולם

9. חומרת העבירות בענייננו הנה במדרג גבוה מעצם הכוונה והתכנון אשר נלוו למעשים. אין המדובר באירוע דקירה בלתי נשלט באמצעות חפץ מזדמן בעידנא דריתחא. הנאשם הצטייד בסכין מראש לצורך ביצוע העבירה, דקר באמצעותה את המתלונן וזאת לאחר שהכה הנאשם אותו באמצעות ידיו, כל זאת בתוככי עסקו של המתלונן ולאחר שהכה עובד המקום. חומרה נוספת נלמדת מהפניית מעשי אלימות כלפי שני אנשים שונים באותו ערב ועליית מדרגה במעשי האלימות.

10. יש לקבוע כי למעשי הנאשם קדם תכנון. הנאשם יצא מבית העסק ושב לאחר כ-20-40 דק' כשהוא מצויד בסכין אשר הוסלקה בבטנו. לאחר שהמתלונן ניסה להרחיק את הנאשם אשר הכה בו, שלף הנאשם את הסכין עמה היה מצויד מבעוד מועד ודקר את המתלונן בבטנו.

11. הנסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע עבירות האלימות כלפי המתלונן הנן לאור פגיעותו מדרישת

המתלון כי יפנה לבית קפה אחר, זאת לאחר שנקט באלימות פסולה, כלפי אדם נוסף, עובד מטעמו של המתלון. כמו כן קדם לכך כי העובד עשה שימוש בנרגילה אותה הזמין הנאשם.

12. בעקבות מעשי העבירה נגרם למתלון נזק גוף בדמות פצע דקירה עמוק בבטנו התחתונה. בעקבות זאת נדרש לסגירת העור בסיכות אחר חיטוי והרדמה מקומית בבית חולים. המתלון סירב לאשפוז על אף שנדרש לאשפוז תחת השגחה. כן נגרמו כאב וסבל למתלון ולאדם נוסף (עובד מטעמו). בעקבות מעשיו אלו של הנאשם עשוי היה להסתיים אירוע האלימות בתוצאות חמורות אף יותר.

13. המאשימה עותרת למתחם עונש הנע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל. באשר למדיניות הענישה הנוהגת מפנה המאשימה לפסיקה:

רע"פ 2335/21 פלוני נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.4.21) המבקשת הורשעה על פי הודאתה בעבירות איומים ופציעה בנסיבות מחמירות בנסיבות של שריטה בפניה ובבית החזה של המתלוננת באמצעות סכין שהחזיקה בידה. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 8-20 חודשי מאסר. על המתלוננת, אם לילדים קטינים בעלי מוגבלויות הוטלו 12 חודשי מאסר. ערעור ובר"ע נדחו.

רע"פ 1529/20 אל סיד נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.3.20) המבקש הורשע בעבירת איומים, פציעה כשהעברין מזוין ועבירת החזקת סכין בנסיבות בהן איים על המתלון משסבר כי זה נקט באלימות כנגד אחיו וזה בתגובה סטר לו ודחף אותו. אז שלף סכין מכיסו ודקר את המתלון באזור המפשעה ובידו. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 10-24 חודשי מאסר בפועל. הוטלו על המבקש 11 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. ערעור ובר"ע נדחו.

ע"פ 324/19 פלוני נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8.5.19) המבקש, קטין, הורשע בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, תקיפה בנסיבות מחמירות, איומים והחזקת סכין בנסיבות בהן התפתח עימות בין הנאשמים למתלון, במהלכו שלף המבקש סכין והניפה לעבר המתלון ומשזה נמלט רדפו אחריו ובהגיעם סמוך לביתו החלו לקלל את אביו, לצעוק ולהשליך אבנים על רכבו. לאחר מכן המשיכו לרדוף את המתלון שקרב לביתו עד כי אפסו כוחותיו ונפל. אז דקר המבקש את המתלון בחזה וביד ימין והנאשם הנוסף הכה ובעט בו בעודו שוכב. הוטלו על המבקש, מבצע הדקירה 24 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. ערעור ובר"ע נדחו. [לא צוין מתחם הענישה].

רע"פ 4574/17 אבו עראב נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.8.17) בגין ביצוע עבירת איומים ופציעה כשהעברין מזוין, בנסיבות בהן איים המבקש על המתלון ולאחר הוציא סכין מכיסו ודקרו באזורים שונים בגופו נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 10-36 חודשי מאסר בפועל. על המבקש הוטלו, אחר שמיעת הוכחות, 15 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. ערעור ובר"ע נדחו.

ת"פ (י-ם) 56750-06-14 מדינת ישראל נ. איטח (פורסם בנבו, 16.2.20) בגין עבירת פציעה כשהעברין מזוין והחזקת סכין בנסיבות של ניפוץ בקבוק זכוכית על ראשו של המתלון ולאחר ששלף סכין לעברו הורחק מהמתלון, נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 8-24 חודשי מאסר בפועל. הוטלו על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

14. הסנגור עותר למתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל. לענין מדיניות הענישה הנוהגת מפנה הסנגור לאסופת פסיקה, בין היתר:

ע"פ 18925-03-10 ניטקין נ. מדינת ישראל (8.7.10) בגין הרשעת הנאשם בעבירת פציעה בנסיבות מחמירות על ידי שניים או יותר ועבירה של תקיפה חבלנית על ידי שניים או יותר, הופחת עונשו בהליך הערעור מ 8 חודשי מאסר ל 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות וזאת מטעמי שיקולי שיקומו של הנאשם, אדם צעיר בן 21, נעדר עבר פלילי שבעניינו הוגש תסקיר חיובי. אין לגזור גזירה שווה מכך שכן נסיבות אותו עניין שונות מנסיבות עניינו: שם אירועי האלימות לא בוצעו באמצעות סכין או כל חפץ אחר. המדובר בפסיקה ישנה בה לא נקבע מתחם ענישה ועונשו של הנאשם נגזר בנסיבותיו המובחנות מנסיבות עניינו, בהעדר אפיק שיקומי בעניינו של הנאשם.

מטעמים דומים אף אין לגזור גזירה שווה מנסיבות העניין בת"פ 1037/07 מדינת ישראל נ. עדו (מיום 7.10.08) אליו הפנה הסנגור, שם נפסק "אכן, עלי לציין, כי במקרה אחר הייתי שוקלת בהחלט להטיל על נאשם זה עונש מאסר בפועל כדי שיבטא היטב את יחס החברה ובעיקר בתי המשפט להתנהגות אלימה שיש בה שימוש בנשק קר למטרות פתרון סכסוכים. אלא שבענין שבפניי... ובעיקר בשל חלופ הזמן והדרך הארוכה שעשה הנאשם בתהליך שיקומו אני סבורה שיש בכך כדי לבסס את הצורך בענישה אחרת שלא תכלול מאסר בפועל" נסיבות אלו אינן מתקיימות בעניינו. מה גם, כי המדובר בפסיקה ישנה בה לא נקבע מתחם ענישה.

ע"פ 5794/13 מדינת ישראל נ. שיכה (2.4.14) שם הורשע נאשם בעבירת פציעה בנסיבות מחמירות באמצעות נשק קר מסוג מספרים לאחר קנטור מתמשך מצד המתלונן. הוטלו עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי. בית המשפט העליון לא התערב בערעור המדינה על קולת העונש, כי אם ברכיב המאסר על תנאי בלבד. כב' השופטת דפנה ברק ארז עמדה על כך כי, **"צודקת המערערת, כי ככלל, נאשם שדקר אחר בנשק קר וגרם לפציעתו צפוי לעונש של מאסר בפועל אותו ירצה מאחורי סורג ובריח"**.

ת"פ 12357-08-16 מדינת ישראל נ. פיצחדזה (מיום 23.6.19) שם בנסיבות הרשעתו של הנאשם בעבירת חבלה חמורה, שלא באמצעות סכין או חפץ חד, נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 6-18 חודשי מאסר בפועל, לצד זאת נקבע כי בבחינת מדיניות הענישה הנוהגת תקרת הענישה הועמדה על 24 חודשי מאסר בפועל. על נאשם שבעניינו הוגש תסקיר חיובי, הוטלו 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בנסיבות ביצוע עבירה ובנסיבות אישיות השונות מנסיבות עניינו.

ע"פ (חיפה) 30187-10-12 זיו סער נ. מדינת ישראל (מיום 5.3.13) בגין הרשעת הנאשם בעבירת פציעה בנסיבות חמורות בנסיבות השלכת אבן על המתלונן לאחר ויכוח ביניהם במהלך משחק כדורסל. לאור המלצות חיוביות של שירות המבחן והליך טיפולי הוטלה ענישה צופה פני עתיד בלבד. יחד עם זאת נדחה ערעורו על הרשעתו חרף המלצות שירות המבחן. כלל נסיבות אלו אינן מתקיימות בעניינו.

בדומה, בת"פ 15816-06-09 מדינת ישראל נ. זידאני (מיום 20.5.10) בגין הרשעת שלושה נאשמים בעבירת פציעה

בנסיבות מחמירות, בה פצעו אדם אחר באמצעות שברי בקבוקי זכוכית ואבנים באופן שנגרמו למתלונן חבלות רבות, נקבע כי "הרי על דרך הכלל, ראוי לגזור על נאשמים כאלה עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח..." (עמ' 8 לגזה"ד) ואולם לנוכח עקרון הענישה האינדיווידואלי ביחס לנאשמים, צעירים, אשר הודו במיוחס להם, נעדרי עבר פלילי, היות עבר פלילי ואף משיקולי סולחה ופיצויים לקורבן בסכום משמעותי של 100,000 ₪, כל זאת לצד המלצת שירות המבחן ושיקולי שיקומם של הנאשמים, הוטלו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ומאסרים מותנים משמעותיים, קנס בסך 10,000 ₪, התחייבות והעמדה תחת צו פיקוח שירות המבחן למשך שנתיים. המדובר בפסיקה ישנה בה כלל לא נקבע מתחם ענישה.

ת"פ 67818-07-18 מדינת ישראל נ. מולקנדוב (1.1.20) בגין הרשעת נאשם, בגיר צעיר כבן 19, בעבירת תקיפה ופציעה כשהעבריין מזוין, בכך שתקף אחר באמצעות חפץ חד אחר שסטר לו, נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 9 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 20 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ 14611-05-12 מדינת ישראל נ. עיסא (מיו 24.11.13) הנאשמים הורשעו בעבירות חבלה חמורה ופציעה בנסיבות מחמירות בגין עבירות שבוצעו 4 שנים קודם לכן. באותו עניין פצעו את המתלוננים באמצעות מקלות, ברזל וסכין וגרמו להם חבלות חמורות. הנאשמים שילמו למתלוננים 100,000 ₪ פיצוי על מנת למנוע נקמה אך ללא הועיל והותקפו על ידם. **נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 6 חודשי מאסר שירות ועד 3 חודשי מאסר בפועל.** גזירת עונשם של הנאשמים שם בנסיבות חלוף הזמן ועינוי דין לנאשמים מבוגרים, אינן מתקיימות בעניינו.

15. ברוח מדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות ביצוע העבירה בעניינו, בין היתר, התכנון שנלווה למעשה העבירה, מוצאת אני להורות על מתחם עונש הולם הנע בין 10-36 חודשי מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

16. הנאשם צעיר, כבן 23, רווק. עד למעצרו עבד בעבודות מזדמנות.

17. הנאשם הודה בהזמנות הראשונה, בכך חסך זמן שיפוטי יקר.

18. הנאשם נעדר עבר פלילי.

19. בעניינו של הנאשם לא הונח אפיק שיקומי טיפולי.

20. במסגרת הראיות לעונש מטעם ההגנה הוגשו כאמור ראיות לעניין חוליים של הורי הנאשם המתגוררים עמו (סומנו **נ/2**). לדברי הנאשם, כפי שצוינו בתסקיר שירות המבחן, הוא ואחיו מהווים גורם תמיכה משמעותיים להוריהם.

21. מטעם ההגנה צורפו בנוסף הסכמי סולחה שנערכו בין הנאשם למתלון ולעובד מטעמו (נ/1). מבוקש כי הדבר יהווה שיקול לקולא בין כלל שיקולי הענישה במסגרת גזירת עונשו של הנאשם.
22. איני מוצאת כי מקרה זה הינו המתאים לדיון באשר למעמדה של הסולחה וכן לאופן בו יתייחס בית המשפט לעמדת הקורבן בבואו לגזור את עונשו של הנאשם. איני סבורה כי במקרה זה הונחה בפני עמדתו של הקורבן. הקורבן לא העיד בפני, לא מסר תצהיר קורבן לבית המשפט ולא הונחה בפני כל תשתית להתרשמות של בית המשפט מעמדתו. העובדה הנתענת כי חתם על הסכם סולחה, הסכם אשר מפרט מעט ושותק הרבה, אין בה כדי ללמדני דבר אודות עמדתו האישית.
23. עיון בהסכמי הסולחה אשר הוגשו לבית המשפט מעלה, כי נערכו בסיועה של ועדת סולחה ובכללה מר חטיב פאהד, ממלא מקום ראש מועצת כפר יאסיף דאז (להלן: "מר חטיב"). מר חטיב אשר העיד בפני אודות מעורבותו בעריכת הסכם הסולחה, לא ידע להשיב אילו עבירות מיוחסות לנאשם. כל שהעיד הנו בדבר חובתו להשכין שלום בין שני מסוכסכים. אין חולק, כי המדובר בהסכם שנערך בין שני משפחות הנאשמים ולא רק בין הנאשמים עצמם. לפיכך עמדתו של המתלון לא הובאה במישרין בפני.
24. בנוסף, לא מצאתי בין הוראות ההסכם משום מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה בדמות פיצוי על הנזק שנגרם בשלה או באופן אחר, באופן אשר עשוי להוות שיקול לקולא על פי הוראת סעיף 40(א) (5) לחוק העונשין.
25. בנסיבות אלו איני מוצאת כי נכון דלון במקרה זה גם בנוהג להכניס בהסכמי הסולחה הוראות שונות למתלון על פיהן יבטל תלונות, יעתור להוציא את הנאשם ממעצרו וממאסרו ועוד.
26. בשים לב למכלול הנסיבות האישיות בעניינו של הנאשם, הודאתו, העדר עבר פלילי, גילו הצעיר, נטילת אחריות ומכלול נסיבותיו האישיות, הרי שמיקומו של הנאשם הנו בחלק התחתון של מתחם הענישה.
27. לפיכך גזרתי על הנאשם את העונשים כדלהלן-

הנני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלהלן:

- א. מאסר לתקופה של 10 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום 14.11.19 ועד ליום 23.12.19. הנאשם יתייב לריצוי מאסרו ביום 20.2.22 בשעה 9:00 בבית המעצר קישון כשהוא מצויד בתעודת זהות.
- ב. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים, למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זו עבירת אלימות מסוג עוון, ויורשע עליה בדיון.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים, למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זו עבירת אלימות מסוג פשע, ויורשע עליה בדין.

כל תנאי שחרורו של הנאשם כפי שנקבעו ב-מ"ת 60637-11-19 ימשיכו לחול עד למועד התייצבותו לריצוי עונשו.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתנה היום, ח' אדר א' תשפ"ב, 09 פברואר 2022, בהעדר הצדדים.